

Engin Erkiner olarak ölüme hic bu kadar yaklasmamistim.

Bastan belirteyim: Bilgisayarın hafıza ünitesi bozuldu, yarin degisecek ve umarım düzelecek. Bu yaziyi baska bir bilgisayarda ve Almanca klavye ile yaziyorum. Bu nedenle Türkce harfler kullanamiyorum, ama yazi fazlasiyla anlasiliyor. Bu yaziyi da böyle okuyun artik...

Önceki yazılardan birisinde gecmiste öldürülmüs arkadaşlarımızla ilgili olarak herkesi bildiklerini aciklamaya davet etmistim. Degisik insanlardan bilgiler geldi. Sahte isimle bilgi gönderenleri dikkate almıyorum. Tanisip konustugum insanlari bile arastiriyorum. "O, bu konuyu bilir" bilgisini aldıktan sonra verilen bilgiyi dikkate aliyorum.

Konu ciddi ve böyle davranilmasi gerek...

Her hatanın dönüşü vardır, ölüm disinda hersey telafi edilebilir. Öleni geri getirmek imkani ise bulunmuyor.

Hanna`nin ölümüyle ilgili bilgiyi kısa süre önce aciklamistim.

Kitap Fuarı sirasinda, "bunlari simdi konusmanın sirasi degil, insanlar kiziyorlar" diyen bir arkadasa itiraz etmistim. Ölüm bu, baska bir sey degil. Öldürülmelerinin üzerinden de en az 25 yıl yani ceyrek asir gecmis. Konusulmakta gec bile kalindi.

Bu arkadasa verdiğim sözü tutacağım ve Nebil Rahoma`nin ölümüyle ilgili olarak aktardiklarını anlatmayacağım. Öldürülme nedeni olarak anlatılan bilmediğim bir sey degildi, ama olsun, yazmamam sartiyla bunu ve baska seyleri anlatmisti.

Ama Nebil ile ilgili benim anlatacaklarım var. Aylarca Istanbulda kaldı ve birlikte bir banka isine ve Intercontinental eylemine girmistik. Bunların disinda da aylarca sürekli görüştük.

Önce banka isinden başlayayım. Banka, Harbiye Akbank. Orduevinin karsisinda ve ana cadde

üzerinde. Para durumumuz sikisik. Önceki eylemi yapamamaktan dolayı iyice sikismisiz. Her banka eyleminde olduğu gibi yaklaşık bir hafta birlikte istihbarat yapıyoruz. Konuşup tartışıyoruz.

Daha önce yine anacade üzerinde olan Yusufpaşa Akbank`in birkaç gün istihbaratını yaptık. Sonra bankanın önünde iri kıyım iki kişinin dolastığını gördük. Biz kesimizin son noktalarını tamamlarken, adamlar da bizimle birlikte kaldırımda volta atıyorlardı. Nebil, "bunlar polis, silahları var, gördüm" dedi. Yusufpaşa yattı. Hiç birimizin aklına da "bu polisler nereden çıktı?" sorusu gelmedi.

Takip altındayız. Polis bankayı soyacağımızı anlamış, önlem almıştı.

Yakalanıp İkinci Subeye getirildiğimde bana sorulan ilk soru, "Yusufpaşa`yı neden soymadınız?" idi ve ben "nasıl bilebilirler?" diye felaket şaşkınlığıyla sordum.

Gerçek durum şu imiş: İki polis, "gidin buradan" diye bize kasten silahlarını göstermişler. Biz üç kişiydik ve hiçbirimiz durumu anlamadık.

O polislerden birisi İkinci Subede hücrenin deliğinden bana, "Ulan ne salak adamlarsınız. Yine de size helal olsun. Sizin yüzünüzden de sürgüne gidiyorum" demiş ve kaybolmuştu.

Harbiye Akbank`in istihbaratı da bir hafta sürdü. Bu arada, Antakya`dan "Nebil kesinlikle eylemlere sokulmasın, ben gelinceye kadar bekleyin" haberi geldi. Aldırmadım. Nebil güvenilir ve soğukkanlı bir arkadaştı. Konuşulması gerekiyorsa eylemden sonra konuşulurdu.

Biz istihbarat yaparken polisin de durumu anladığını ve kendince hazırlandığını belirtmeye gerek yok. Planları şöyle: Bankaya gireceğiz ve bizi is üzerinde bastıracaklar. Böylece İstanbul`da sürekli olan olaylar nedeniyle prestiji iyice düşmüş olan polis durumunu kurtaracaktı.

Sabah 8.30`da bankanın önündeydik. Söför arkadaş, "çok erken, biraz bekleyelim" dedi.

İcimden bir ses beni dürttü ve "şimdi giriyoruz" dedim. Girdik, gayet güzel işi bitirdik. 15 dakika bekleseymişiz, polis timi üzerimize geliyormuş. Bankaya bu kadar erken gireceğimizi düşünmemişler.

Bankanın pencerelerinin parmaklıklılı olduğunu hatırlıyorum. Kacacak yer yok. İçerdekileri rehin alıp direnecektik ya da belki de bankadan çıkıp caddenin karşı tarafındaki arabaya giderken saldıracaklardı ki, o zaman pek kurtuluş şansımız yoktu.

Ölüme hiç bu kadar yaklaşılmamıştım. İlginç olan, o sırada hiç bir şeyin farkında olmayışımızdı.

Sürecek...